

J szólít, kezét nyújtja. Segítségére ugyan nincs szükségem (hogy mondjam ezt meg neki?), de udvariassága kellemesen érint. Ő maga persze sehol, hacsaknem a túloldal vak háttérében.

Őszre hirtelen fordul. Hívősödik. Elkelve valami kabátféle. Tükröm, tükröm, már a fénykép is cafatokban. Az égből konfetti hull, lánykorom fehér-fekete kontúrjai.

Neki kell rugaszkodnom. Először, másodszer... Nyakamon az éjszaka. Kihalt utcák. Sehol egy árva lélek.

Emlékezet, eredj, én inkább maradok.

KÖZNAPI TÖRTÉNET

Amikor szemközti falam elkezdett hullámozni, valahogy megéreztem, ezúttal nem a vihar közeleg. Másról van szó, bizony másról. De hát mi lehet még? (Valaki hal. Hall? Vala ki?) Hogy mi? A kérdésre nagymama kőrisfa szekrényének kisebb recsenése volt a válasz. Az éles ritmust a hármas szekrény szinkópája követte: szin-koó-pa.

Valamit meghallhatott az egyetlen füllé változott elhullámozó. A recsenéseket készpénznek vehette. Tőlem származó kinyilvánításnak. Kimondtam volna egy s mást? Valami hétszer hét évtizedre titkosított kimondhatatlant?

A hullámok vizén az óriáskagyló úsztában a titkossal kereskedett, emlékeimmel feketén üzletelt. A habokba fulladtakat fillérre próbálta váltani.

J meghalt egy SMS-üzenet apró betűjében. Az egérszürke alapon fehér villogás nem mondja el, ami kettőnkéről tudható. Köznapi történetünk. Én maradtam, ő távozott. Ő maradt, én távoztam.

NEM ÚTITÁRS

A megállóban vártam a hetvenest. Elment a tizenhármas, megjött a nyolcas, velük néhány hirdetőoszlopnak álcázott hárs, több tucat autómárka, rendszámablák sokjegyű számai, az évszakok.

Egy sorstársam, jobban megnézve a szomszédom, a lassú szavú, „ha már így összejöttünk”, beszélgetést kezdeményezett. A kezében engedékeny póráz. Hát a kutyája? De a kérdést ő tette fel. Melyik évben, hónapban születtem? Ő is. És hová? A végállomás előtt egyyel? Ő is. Ugyan mit akarhat a szomszéd, aki holdnyugtával rendesen fel-

húzza ablakredőnyét, szeme átellenből az enyémet kémleli, ébresztőt szuggerál, noha tudhatja, én ilyenkor hajtom álomra fejem. Aztán meg, lefogadom, ahogy a szájában a tej, ő maga is alszik bent titokban tovább.

Férjhez mentem, elváltam, gyereket szültem, kenyerügyben is tettem egy s mást, állomásról állomásra jártam. Ha útítársamnak hiszi magát, igencsak téved. Én a... melyiket is várom. Mondtam egy légből kapott járatszámot, minthogy a valódit már elfelejtettem. Hátra már csak két utcahossznyi... már egy... már annyi se. Hát nekivágtam. A nem létező kutya kullogott mögöttem. Az első sarokig sem jutottam, jött a buszom. Most persze rá tud kapcsolni, százhússzal elviharzani.

Gerőcs Péter

MAGÁNMISE

Letöltetem a suszterszékre; megreccsen a fa. Feszülő inain zsákszerűen fityeg horpadt bőre, zörögnek megrágott, elkorhadt csontjai. A feje nagy és kerek, hajszálait már kitepte a nap, kimosta az eső. A teste kicsi, vézna, mégis szilaj és gyors. Élénk a szeme, és élénk a fekete, fogatlan szája.

Lehuppan a székre, de közben fogja a kezemet; nem meri elengedni. Kapkodja a tekintetét. Könyörög és hadar. Gyors hangja mély és fás. Talán ő a kulcsa a történetnek, pedig a falu másik végében lakik.

Zörögnek a kerék csapjai, egy küllő már kiszakadt, a rúd recseg, ugrál a szekér a köves úton. Két gyerekfej bólogat hátul, teljesen egyszerre. A barna szempárban könnyek. Fúj a szél, és száll a por, kavicsok csikorognak a vasalt kerék alatt, a férfikézben istráng lobog. Egyszerű női gyászruhában a negyedik, kezét háta mögé feszíti, abba kapaszkodnak a gyerekek. Prüszköl a ló, a kanyarban akácág suhint a szekér fölé, leesnek az első cseppek. „Gyí, Mese, gyí!” A ló szemét kipeckeli a félelem, eltágul, feketén csillan. Fújtat, és harapja a zablát. A férfifej hátrafordul, viszi az istrángos kezét is, fordul és emelkedik, mintha elbődülni, lesújtani készülne, de nincs miért. A két kis fej egy pillanatra abbahagyja a bólogatást, pedig gödörbe szalad a bal kerék, kiszakad a helyéről, s tán itt a csínytevés. Mintha korcsolyát csatoltak volna a ló lábaira, szétfutnak, szétrepülnek a paták; a lótest már a levegőben, oldalt fekszik a szekérrel, s visszafordul, mint a férfifej; épp a barna szempárba néz, de ez csak egy pillanat. Nem több, mint amennyi idő alatt szállkák százai szakadnak ki az egyszerre néma kocsitestből, és megnyikorodul egy ajtó.

Sejtésemmel úgy egészítem ki a történetét, hogy valaki beles az ajtórésen, de ezt nem közlöm az öreggel. A szobából nehézkes szuszogást hallani. Érzik a hangon a mellkas súlya, a paplan belső melege. Tovább nyílik az ajtó, de most teljesen hangtalan. Bejön valaki. Az ágy lábához lép. Felhajtja a takarót, tenyerével bilincsbe zárja a bokát, finoman felemeli a lábat, aztán visszaengedi. Egy felhő épp takarja a Holdat. „Még egy-